ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **LAKUM - AP, a.s.,** se sídlem Ostravská 384, Frýdlant nad Ostravicí, zastoupená JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2025, č. j. 25 Af 6/2024 – 108,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 12. 2023, č. j. 39213/23/5300-22441-711776, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil celkem 9 dodatečných platebních výměrů Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „*správce daně*“) ze dne 18. 2. 2019, jimiž správce daně doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období červenec 2014, říjen 2014, květen 2015 a červenec 2015 až prosinec 2015 v celkové výši 630 000 Kč a penále ve výši celkem 126 000 Kč.

[2] Důvodem doměření daně bylo, že daňové orgány neuznaly žalobkyni odpočet DPH v souvislosti s přijetím reklamních a propagačních služeb od společnosti TONDINO SE (dále jen „*společnost TONDINO*“) na fotbalových stadionech v Olomouci a Uherském Hradišti, protože transakce byly zasaženy podvodem na DPH.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 13. 8. 2025, č. j. 25 Af 6/2024 – 108, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Žalobkyně namítala, že nebyl zjištěn a prokázán podvod na DPH, nebyly prokázány objektivní okolnosti svědčící o vědomosti žalobkyně o podvodu, a že přijala veškerá opatření pro předejití účasti na podvodu. Krajský soud tyto námitky shledal nedůvodnými. Odkázal na odsuzující trestní rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 9. 2021, č. j. 34 T 4/2018-19028, (dále jen „*trestní rozsudek KS*“) a následný rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 11. 2023, č. j. 5 To 21/2022-20.229 (dále jen „*trestní rozsudek VS*“), jimiž byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání zločinu krácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku. Trestní rozsudek KS a jeho závěry přitom ve svém odůvodnění zmiňoval již žalovaný, nicméně v době jeho rozhodování ještě nebyla věc pravomocně skončena, proto žalovaný nemohl své závěry s ohledem na presumpci neviny „*přetavit*“ do svého rozhodnutí.

[5] Krajský soud dále konstatoval, že ze skutkové věty trestního rozsudku VS plyne, že žalobkyně prostřednictvím konkrétně identifikovaných dodavatelských faktur vystavených společností TONDINO měla neoprávněně zkrátit svou daňovou povinnost na DPH, popř. vylákat nadměrný odpočet DPH tím, že jako odběratel tyto faktury zohlednila v podávaných daňových přiznáních mj. k DPH, tyto nechala zahrnout do svého účetnictví prostřednictvím Ing. Š., a cenu v nich uvedenou nechala hradit vč. DPH na bankovní účet společnosti TONDINO s vědomím, že odeslané prostředky nebudou ani částečně využity k plnění daňových povinností, ale budou po jejich hotovostním výběru užity ve prospěch vyjmenovaných obžalovaných.

[6] Krajský soud poté odkázal na § 52 odst. 2 věty první soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“), podle něhož *soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu*, a na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je správní soud v souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s. vázán výrokem rozsudku trestního soudu o vině jako celku, a to v části skutkové i právní. Dospěl tedy k závěru, že ačkoli žalobkyně rozsáhle argumentovala, že k podvodu na DPH nedošlo, popř. že o jeho existenci nemohla vědět, právě trestní rozsudky ji usvědčují z opaku.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] V **první** kasační námitce stěžovatelka namítá, že jí daňové orgány doměřily penále, které má povahu trestní sankce. Trestní soudy však tuto skutečnost nezohlednily, takže by jí nyní naopak správní soudy zohlednit měly. V opačném případě by uložení penále stěžovatelce porušilo zásadu *ne bis in idem*. Zdůrazňuje, že touto námitkou je soud povinen zabývat se z úřední povinnosti, takže je přípustná, byť ji stěžovatelka v žalobě neuplatnila.

[9] V **druhé** kasační námitce stěžovatelka upozorňuje na dílčí odlišné závěry žalovaného a trestních soudů. Podle trestního rozsudku VS byla společnost TONDINO tzv. *missing trader*, avšak dle žalovaného byla tzv. *bufferem*. Dále podle téhož trestního rozsudku bylo skutečným úmyslem stěžovatelky nikoli zajištění reklamy, ale dosažení neoprávněného majetkového prospěchu zkrácením daně. Z toho stěžovatelka dovozuje, že dle trestního

rozsudku nebyly splněny hmotněprávní podmínky pro odpočet DPH, což je odlišný důvod pro doměření daně než účast na podvodu na DPH, u které mají daňové orgány hmotněprávní podmínky odpočtu DPH za splněné. Správní soudy musejí s ohledem na § 99 daňového řádu zohlednit závaznost skutkového a právního hodnocení trestního soudu, jsou proto povinny rozhodnutí žalovaného zrušit a „*dát mu tak prostor onu vázanost promítnout do svého rozhodnutí*“. Stěžovatelka také namítá, že krajský soud vyprázdnil podstatu soudního přezkumu a zbavil ji práva na soudní ochranu dle článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, protože se opíral v zásadě jen o trestní rozsudky.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. K **první** kasační námitce porušení zákazu dvojího trestání nejprve uvádí, že jde o kasační námitku přípustnou a že penále má charakter trestní sankce. Jinak ovšem s kasační námitkou nesouhlasí a odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Afs 26/2024 – 62, na nějž též odkazovala stěžovatelka v kasační stížnosti. Zatímco ta zmínila tento rozsudek jen na podporu svého tvrzení o přípustnosti své první kasační námitky, žalovaný poukazuje na to, že tehdy NSS podobnou kasační námitku shledal sice přípustnou ale nedůvodnou, proto se žalovaný dovolává věcných závěrů odkazovaného rozsudku k této otázce. Tehdy kasační soud připustil možnost souběžného či následného řízení o tomtéž skutku jak v řízení trestním, tak v řízení daňovém, a uložení trestu v obou těchto řízeních. Dále uvedl, že mezi oběma řízeními je úzká věcná i časová souvislost, byla dána součinnost orgánů činných v trestním řízení a správce daně; lze tedy vycházet z toho, že daňové a trestní řízení sledovala vzájemně se doplňující cíl. Poté uzavřel, že k porušení namítané zásady nedošlo. Žalovaný k tomu nyní dodává, že neměl jinou možnost dle zákona než penále uložit a prostor pro případné zohlednění dvojího trestání by mohl být až v případném řízení o prominutí penále.

[11] Co se týče **druhé** kasační námitky, žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že by se jeho závěry a závěry trestního rozsudku VS zásadně lišily. K dílčímu argumentu ohledně jiného hodnocení role společnosti TONDINO žalovaný uvádí, že označení článků v podvodném řetězci je pouze schématické, role článků se může měnit v čase, popř. v řetězci ani nemusejí existovat všechny články podvodové terminologie. K dílčímu argumentu ohledně nesplněných podmínek pro odpočet DPH, žalovaný tvrdí, že v nyní projednávané věci byly tyto podmínky formálně splněny, bylo prokázáno uskutečnění reklamy, jak bylo deklarováno na daňových dokladech. Sama stěžovatelka v žalobě tvrdila, že reklama působila na diváky na stadionu i na televizní diváky, takže nynější změna jejího tvrzení (tj. důraz na to, že sledovala neoprávněný majetkový prospěch nikoli ekonomický užitek reklamy – pozn. NSS) je účelová. Ani argument porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces není dle žalovaného relevantní; závěry z trestních rozsudků nebyly pro stěžovatelku nové či překvapivé, neboť žalovaný na trestní rozsudek KS odkázal i ve svém rozhodnutí. Tento trestní rozsudek byl tedy užit jako důkaz již v daňovém řízení a stěžovatelka proti jeho užití v žalobě nebrojila.

[12] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační

stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejprve se zdejší soud zabýval **první** kasační námitkou porušení zásady *ne bis in idem*. Mezi stranami je nesporné a soud tomu též přisvědčuje, že tato kasační námitka je přípustná, neboť, i když nemá předobraz v žalobě, soudy jsou povinny se touto otázkou zabývat z úřední povinnosti – viz výše zmíněný rozsudek NSS č. j. 10 Afs 26/2024 – 62 (odst. 38). V témže rozsudku je též podán podrobný rozbor existující judikatury tohoto soudu, Nejvyššího soudu i Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) k souběhu daňového a trestního řízení a užití zásady *ne bis in idem* (odstavce [41] a [42] rozsudku, základní podmínky pro souběh řízení stanovil rozsudek ESLP ze dne 15. 11. 2016, ve věci *A. a B. proti Norsku*, č. 24130/11 a 29758/11); na tento rozbor soud nyní též odkazuje.

[15] Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovaným, že skutková situace v tehdy a nyní projednávané věci je podobná, neboť mezi daňovým a trestním řízení i nyní existuje úzká časová i věcná souvislosti, daňové orgány a orgány činné v trestním řízení spolupracovaly a rozhodnutí žalovaného výslovně odkazuje na trestní rozsudek KS (viz např. odstavce 72 a 73), což jasně indikuje, že daňové i trestní řízení sledovala vzájemně se doplňující cíl, a možnost komplementárního postihu tak ani nemohla být pro stěžovatelku překvapivá. Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž nepředložila žádná **konkrétní** tvrzení, v jakém ohledu uložený test v řízení trestním a uložené penále v řízení daňovém představují nepřípustné dvojí trestání.

[16] Nejvyšší správní soud přisvědčuje žalovanému, že z pohledu daňových předpisů neměl jinou možnost než penále stěžovatelce uložit v zákonem určené výši. Je též pravdou, že stěžovatelka má nadále prostředek obrany proti případnému excesivnímu penále z hlediska porušení zásady *ne bis in idem*, a to žádost o prominutí penále podle § 259a daňového řádu.

[17] Co se týče **druhé** kasační námitky, stěžovatelka identifikuje dílčí odlišné závěry trestního rozsudku VS a rozhodnutí žalovaného a snaží se z nich dovodit důvod ke zrušení posledně uvedeného rozhodnutí. Stěžovatelka však neuvádí, jak (podle jakého zákonného ustanovení) by prostá existence takových dílčí rozdílů mezi uvedenými rozhodnutími mohla způsobit zpětně nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

[18] Stěžovatelka se mýlí, pokud dovozuje, že by se správní soudy musely řídit § 99 daňového řádu, podle jehož věty první *vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je* ***správce daně*** *takovým rozhodnutím vázán*. Jak je patrné, uvedený příkaz (vázanost) se týká správce daně, nikoli správního soudu. Významnější však je, že v nyní projednávané věci nebyla v průběhu daňového řízení trestní část řízení pravomocně skončena, takže daňové orgány nebyly rozhodnutími trestních soudů vázány, byť žalovaný zohlednil existenci nepravomocného trestního rozsudku KS ve svém rozhodnutí a učinil tak logicky a správně.

[19] Vázanost správních soudů je pak upravena v § 52 odst. 2 větě první s. ř. s., na nějž správně poukázal i krajský soud v napadeném rozsudku. Tato vázanost se týká *rozhodnutí*

soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Krajský soud toto pravidlo v napadeném rozsudku plně respektoval. Vázanost však nelze vykládat tak, že by každá dílčí úvaha v trestním rozsudku, odlišná od úvah daňových orgánů, striktně zavazovala správní soudy, ba dokonce že by následně musela vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Takový výklad stojí na mylném předpokladu stěžovatelky, že sebemenší dílčí rozdíl v odůvodnění rozhodnutí v trestním řízení vůči rozhodnutí v řízení daňovém má fatální důsledky pro zákonnost dřívějšího rozhodnutí žalovaného. Tak tomu jistě není.

[20] Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 5. 8. 2020, č. j. 10 Afs 43/2020 – 35, uvedl, že „*orgány činné v trestním řízení zkoumají případy, v nichž mělo dojít ke spáchání daňových trestných činů z jiné perspektivy. Zjednodušeně řečeno, zjišťují hlavně to, zda někdo (pachatel) ve větším rozsahu nezkrátil daň (§ 240 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník)*“, a dále že „[d]*aňové právo není trestním právem. Svět daňového a trestního práva je oddělený, podmínkou doměření daně rozhodně není zjištění daňového trestného činu. Postupy orgánů činných v trestním řízení a správce daně se nepodmiňují. Závěry činnosti orgánů činných v trestním řízení nelze bez dalšího mechanicky vtahovat do daňové sféry, byť se v základu může jednat o stejnou nebo související obchodní operaci*.“ Ačkoliv se citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu týkal skutkově odlišného případu, jeho obecné závěry ohledně odlišností mezi trestním a daňovým řízením lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

[21] S ohledem na výše citované závěry tedy pro posouzení zákonnosti rozsudku krajského soudu (či rozhodnutí žalovaného) není podstatné, že Vrchní soud v Olomouci ve svém rozsudku uvedl, že úmyslem stěžovatelky bylo dosažení neoprávněného majetkového prospěchu, nikoliv zajištění reklamy. Trestní soudy totiž posuzují rozhodné okolnosti ve vztahu k trestní odpovědnosti stěžovatelky, nikoliv titul pro doměření daně. Ostatně tvrzení stěžovatelky o tom, že trestní soudy dovozovaly jiný právní důvod k doměření DPH (nesplnění hmotněprávních podmínek), ani nemá výslovnou oporu v trestních rozsudcích, stěžovatelka toto mylně dovozuje jen ze závěru, že sledovala svým jednáním neoprávněný majetkový prospěch. Podstatné je pouze to, že z pohledu vymezeného skutku trestní soudy rozhodly o vině a trestu stěžovatelky ve vztahu k totožném skutku jako orgány daňové a potvrdily vědomou účast stěžovatelky na podvodu na DPH.

[22] Výše uvedené ovšem neznamená, že podrobnosti odůvodnění trestního rozsudku by snad mohly nahrazovat odůvodnění rozhodnutí daňových orgánů. Přisouzení jiné role společnosti TONDINO z pohledu trestního soudu lze vysvětlit způsobem, který zmínil žalovaný, tj. proměnlivostí rolí jednotlivých článků řetězce podvodu na DPH.

[23] Co se týče tvrzení stěžovatelky o porušení jejího práva na spravedlivý proces, ani to nepovažuje zdejší soud za důvodné. Stěžovatelka byla účastníkem trestního i daňového řízení, daňové orgány předestřely souvislost s řízením trestním a tato provázanost, která se též projevila v řízení před krajským soudem o přezkumu rozhodnutí žalovaného, nemůže být pro stěžovatelku nijak překvapivá. Stěžovatelka se jen účelově snaží zvrátit pro ni nepříznivý pravomocný výsledek trestního řízení obecnými argumenty.

[24] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. března 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu